

τὴν τράπεζαν ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, καὶ ἔτρεξα εἰς τὸν οἶκόν μου ἐν συγχύσει καὶ ἐντροπῇ, οἷαν ἡ ὤθησις τοῦ μεγίστου ἐγκλήματος δὲν δύναται νὰ διεγείρῃ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Δ. Ι. Κ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΡΟΔΩΝ (α).

(Ἡ σκηνὴ παρίσταται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Ἑξαμ' σωροὶ ὀπλῶν τεθραυσμένων, τηλεβόλων ἀποσσεσχημένων, ἵππων θνησκόντων καὶ σπαρασσόντων σπανίως καὶ ὀρμητικῶς· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πτώματα, φέροντα εἰς τὸ μέτωπον τὰ μελανὰ σημεῖα τῆς ἀγωνίας, καὶ θλίβοντα μεταξὺ τῶν συνεσταλμένων δακτύλων τῶν εἰσέτι τὸ εἰς τὸ ἐξῆς ἀχρηστον ἔξφορ. Εἰς τὸ βάθος ἐκτείνεται δάσος μὲ σκοτεινοὺς θόλους· ἡ δὲ νύξ εἶναι γαληναία καὶ αἰθρία, ἡ σελήνη λάμπει καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γρύλλου μιγνύεται μὲ τοὺς βογγασμοὺς τῶν θνησκόντων).

Εἰς ἱπποθῆς τοῦ λευκοῦ ροδοῦ. Ἡ μάχη ἐκερδίσθη!... Ἑξαμ θὰ μάθῃς τί πράττουν οἱ βασιλεῖς. Ἐδῶ, ἐνῶ χιλιάρδες ὄντων ἔζων ταύτην τὴν πρωΐαν, δὲν ζῶσι πλέον ταύτην τὴν ἐσπέραν· τὸ πᾶν κατέστη πάλιν γαληναῖον καὶ σιωπηλόν!... Κλαίετε μητέρες! Ἡμεῖς οἱ πολεμιστὰὶ ἐξετιμῶμεν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους... Ζήτω ἡ δόξα! (παρέρχεται συρίζων ἤχόν τινα κυνηγετικόν).

(Δύο λησταὶ μὲ μορφὴν ἀπαισίαν παρεισέφρυσαν μεταξὺ τῶν πτωμάτων τὰ ὅποια ἀπογυμνώνουσι).

ΒΙΑΛ. Αἱ!

ΝΕΔ. Τί σὲ συνέβη;

ΒΙΑΛ. (δεικνύων τὸ σῶμα ἐνὸς ἱππέως).
Κι... νεῖ...

(α) Ἐμφύλιος πόλεμος ἐν Ἀγγλίᾳ, συμβὰς περὶ τὸ 4483 Μ. Χ. μεταξὺ τοῦ αἵτου τοῦ Ἐδωράκου καὶ τοῦ Λαγκαστηριανοῦ, ὅστις ἐκλήθη πόλεμος τῶν δύο ρόδων, διότι οἱ μὲν ὀπαδοὶ τοῦ αἵτου τοῦ Ἐδωράκου ἔφερον λευκὸν, οἱ δὲ τοῦ Λαγκαστηριανοῦ ἐρυθροὺν ρόδον.

Σημ. α' Ἰλισσοῦς

ΝΕΔ. Τί;

ΒΙΑΛ. Κινεῖται!

ΝΕΔ. Διότι δὲν ἐξεψύχησεν ἀκόμῃ. Μὴ φοβοῦ, τώρα δὲν θὰ κινηθῇ πλέον.

ΒΙΑΛ. Ἀνθρώπον ζῶντα, ὑπερασπιζόμενον ἑαυτὸν καὶ παρακαλοῦντα τὸν ξεγυμνῶν καὶ τὸν φονεύω, χωρὶς ἡ ἐλαχίστη εἰς νὰ παραχθῇ ἐν ἐμοί· ἀλλ' ἐνὰ ἀποθανόντα ἤδη, ψυχρὸν, ὅστις ἀνθίσταται... φρίκη!

ΝΕΔ. Ταχύτερον, νῆε παράφρον! ταχύτερον ἀπογύμνωσον τοῦ χρυσοῦ τοῦ τὸν ὠχρὸν τοῦτον ἱππέα, καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ σέ τιμωρήσῃ παντελῶς διὰ τὴν τόλμην σου. Πολλὰς ἐργασίας θὰ εἶχεν ὁ Θεός, εἴαν ἔπρεπε νὰ καταδιώξῃ καὶ ὅλας τὰς πλεονεξίας τὰς διαπραχθείσας σήμερον ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου εἰς ταύτην τὴν γωνίαν τῆς γῆς. Βασιλεῖς, ἥρωες, λησταὶ ἐθέρισαν ὀλόκληρα πλήθη καὶ ἡ ἰδική σου κλοπὴ εἶναι ῥάνις ὕδατος εἰς τὸν Ὠκεανόν. Διατί φοβεῖσαι αὐτὸν τὸν νεκρὸν, τοῦ ὁποίου αἱ τοῦ φθινοπώρου βροχαὶ θὰ ἐπιφέρωσι τὴν διάλυσιν τοῦ κρανίου σου! παιδίον! παιδίον πάντοτε· τὸ πτώμα δὲν διαφιλονεικεῖ εἰς τὸν γύπα τὸ τεμάχιον τῆς ἀσπαιρούσης σαρκὸς του.

ΒΙΑΛ. (καθήμενος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τηλεβόλου). Ἡ μήτηρ μου μοὶ διηγείτο ἄλλοτε χιλίας ἀνοήτους ἱστορίας, αἵτινες μοὶ ἐπανῆλθον κατὰ νοῦν... ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἐγκλημα νὰ βεβηλόνῃ τὴν κόνιν τῶν ἀποθανόντων...

ΝΕΔ. Ἡ μήτηρ σου ὠμίλει ὥς γυνή. Τί ἐστὶ κόνις τῶν ἀποθανόντων; Ἀφ' οὗτο ὁ κόσμος εἶναι κόσμος, ὁ θάνατος δὲν ἐθέρισε καὶ ὁ χρόνος δὲν συνήθρισε κόνιν ἐπὶ κόνεως; πατεῖς τοὺς πόδας σου ἐπ' αὐτῆς τῆς χθὲς, κτίζεις τὴν οἰκίαν σου, τὸν κλῆδανόν σου, καὶ τὴν ὀφιοθήκην σου, ἡ σήμερον εἶναι σεβασμιωτέρα;... Καὶ, ὅταν κοιμᾶσαι ἐπὶ τῆς κόνεως γενεῶν ἐπισεσωρευμένων, μὲ ὅποιον δικαίωμα οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ἐκοιμήθησαν πρὸ σοῦ θὰ ἔλθωσι νὰ ταραξῶσι τὸν ὕπνον σου;

ΒΙΑΛ. (ἀρχόμενος τοῦ ἔργου πάλιν) Ἐμπρός! τὸ βαλάντιόν σου ἦ...

ΝΕΔ. Τὴν ζωὴν σου!... κινεῖται;

ΒΙΑΛ. Ὁχι.

ΝΕΔ. Εὖγε! οἱ ἀποθανόντες ἐδαμάσθησαν οἱ παιδικοὶ τρόμοι ἀπομακρύνονται σοῦ παι-

δίων, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες θὰ λευκανθῶσι !
 λάβε ὡς πρωτότυπον ἐμέ· οἱ μυῶνές μου
 εἶναι σιδηροὶ καὶ ἡ καρδία τραχυτέρα ἀκό-
 μῃ ἐν πολέμῳ ἐναντίον ὄλων· τὰ δάση-εἶ-
 ναι τὰ ἀνάκτορά μου, οἱ χωρικοὶ οἱ ὑπὴ-
 κοοί μου καὶ οἱ διαβάται οἱ φόρου ὑπο-
 τελεῖς μου. Ὃπου εὐρίσκω εὐχαρίστησιν,
 τὴν λαμβάνω, ὅπου εὐρίσκω χρυσόν, τὸν κυ-
 ρεύω, πᾶν πρόσκομμα εἶναι πρόσκομμα, τὸ
 ὅποιον φωνάζει καὶ πάλλει ἢ θραύεται ἀ-
 δρανές, καθὼς αὐτὴ ἡ λεπίς εἶναι τεθραυ-
 σμένη εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τοῦ ὑπασπιστοῦ.
 Εἶμαι βασιλεὺς διὰ τοῦ ἐγχειριδίου μου, κα-
 θὼς ὁ Ἐδουάρδος τοῦ Ἐδωάρκου διὰ τοῦ
 ξίφους του. Ἡμεῖς κλέπτομεν· φονεύει, φο-
 νεύω· λαμβάνει, λαμβάνω· πιέζει, πιέζω. Τὸ
 Τιβοῦρνον μὲ περιμένει, τὸ Οὐεστμίνστερ τὸν
 ἀπαιτεῖ· καὶ ὁ οὐρανός, ὅστις γελᾷ διὰ τὰ
 ἀνθρώπινα, κεραυνοβολεῖ κατὰ τύχην τὸν
 βοσκὸν ἐπὶ τῶν ὄρεων του καὶ τὸν γεωργὸν
 ὑπὸ τὴν καλαμίνην ὁροφῆν του (σκαλίζει τὸ
 θυλάκιον ἱππέως τινος καὶ ψάλλει).

Ἐμαθες, φίλε μου καλέ,
 πῶς πάχυν' ὁ δεσπότης;
 μὴ τάχα προσευχαῖ πολλαὶ
 τὸν πάχυναν;

ΒΙΛΛ. Σιωπὴ! ἔρχονται.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. (διερχόμενος) Τί κάμνετε
 ἐδῶ, κύριοί μου;

ΝΕΔ. Τὸ βλέπετε, κύριε ἀξιωματικὲ,
 χρώμεθα τοῦ δικαιώματος τοῦ νικητοῦ.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Εἰσθε ἐκ τῶν ἡμετέρων;

ΝΕΔ. Βεβαίως.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Ποίαν σημαίαν ἀκολουθεῖτε;

ΝΕΔ. Ἀνήκομεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀήττητον
 καὶ ἀόρατον τάγμα, τὸ πανταχοῦ μὲν εὐ-
 ρισκόμενον, οὐδαμοῦ δὲ παρόν. Ἡ πείνα
 εἶναι ἡ σάλπιγξ ἡμῶν, ἡ περίστασις ὁ ση-
 μαιοφόρος μας, συγκατατασσόμεθα πάντοτε
 μὲ τοὺς νικητὰς, τὸ ἐρυθροῦν ῥόδον ἐνικήθη.
 Ζήτω τὸ λευκόν!

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Εἰσθε λησταί;

ΝΕΔ. Εἴμεθα ὅπαδοι αὐτῶν.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Απογυμνώνετε τοὺς τε-
 θνεῶτας;

ΝΕΔ. Τοὺς λαφυραγωγούμεν.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Ἀντὶ νὰ χρονотριβῆτε εἰς
 αὐτὸ τὸ βάναισον ἐπάγγελμα τῶν γυπῶν,
 δὲν ζητεῖτε πλουσιωτέραν λείαν; Βεβαιουσιν

ὅτι ἡ Μαργαρίτα τοῦ Ἀνζοῦ ἐκρύβη εἰς τὸ
 δάσος, καὶ, μόνη μετὰ τοῦ τέκνου της, πε-
 ριπλανᾶται κατὰ τύχην φερομένη. Οἱ πρίγ-
 κηπες τὸ γνωρίζουσι καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἱκα-
 νοποιήσωσι τὴν ἐκδίκησίν των.

ΝΕΔ. Καθὼς οἱ γύπες τὴν λείαν των.
 Ἐκατάλαβα. Ἀπὸ ποῖον μέρος λέγουσιν ὅτι
 ἔφυγεν;

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ
 ὅπαδοί της ἤρχισαν νὰ νικῶνται, τὴν ἤκουσαν
 δίδουσαν διαταγὰς πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, εἰς
 ὃ βλέπετε ὅτι λάμπει ἡ φλόξ δαδός.

ΝΕΔ. Εὐχαριστῶ πολύ.

Εἰς τὸ δάσος

Ἡ Μαργαρίτα τοῦ Ἀνζοῦ μετὰ τοῦ τέκνου
 της κάθηται εἰς τὴν ῥίζαν γηραιᾶς δρυός.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (στρέφουσα τοὺς ὀφθαλ-
 μούς διὰ νὰ κρύψῃ ἐν δάκρυ). Καὶ πάλιν ἤτ-
 τήθην! Τύχη!.. Καὶ πάλιν! Ποῦ νὰ ὑπά-
 γω μόνη; Τί νὰ κάμω; ὦ Θεέ! μία ἀκτίς
 τοῦ οὐρανοῦ σου φωτὸς δὲν θὰ λάμψῃ κατ'
 ἀντίθεσιν πρὸς τὴν σκοτεινὴν νύκτα τῆς ψυ-
 χῆς μου;... Μοὶ ἔλεγον, ὅτι ἄλλοτε ὁ
 ἄγγελός σου κατέβη ἐκ τῶν οὐρανῶν διὰ
 νὰ παρηγορήσῃ τὴν τεθλιμμένην Ἀγαρ, διὰ
 νὰ ὁδηγήσῃ τὰ βήματα τοῦ ὁδοιπόρου Τω-
 βία! ὦ Θεέ! ὑπῆρξε ποτὲ μήτηρ, σύζυγος,
 γυνὴ ἀτυχεστέρα ἐμοῦ; Οἱ οὐρανοὶ εἶναι σή-
 μερον κωφοί;...

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Ποῦ εἴμεθα, μήτηρ; φο-
 βούμαι.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τί φοβεῖσαι, φῶς μου;
 Εἶμαι ἐδῶ καὶ σὲ περιβάλλω διὰ τῶν βρα-
 χιώνων μου. Ὁ Θεὸς ἀγρυπνεῖ ἐφ' ἡμᾶς.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Βλέπετε ταῦτα τὰ δέν-
 δρα ἐκεῖ κάτω; τί μαυρίζει;

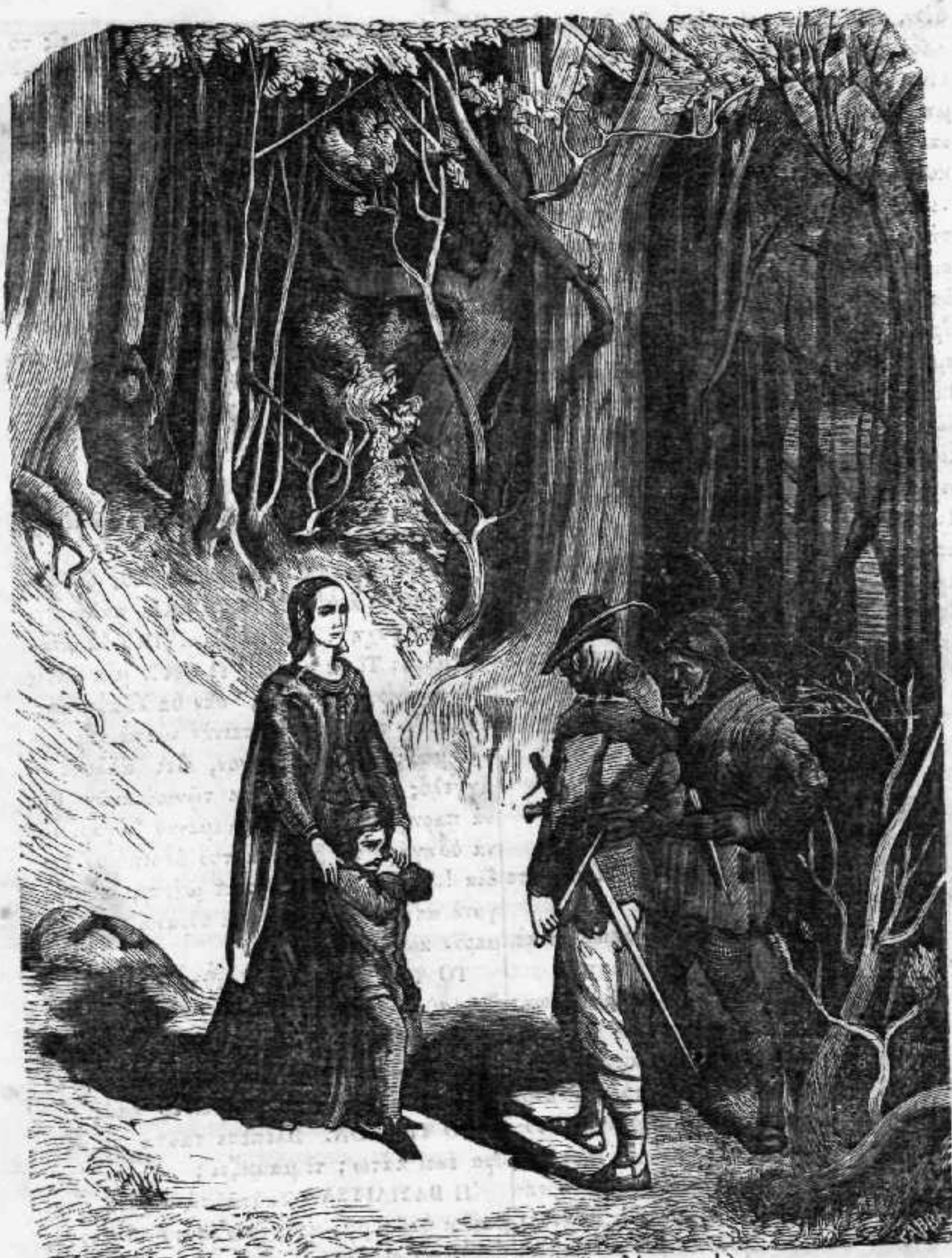
Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ταῦτα τὰ δένδρα εἶναι
 βοηθοὶ ἡμῶν, μᾶς κρύπτουν· αὐτὸ τὸ σκότος
 πρέπει νὰ εὐλογῶμεν, διότι εὐνοεῖ τὴν φυγὴν
 μας· τίποτε δὲν κινεῖται πλὴν τοῦ φυλλώ-
 ματος, τὸ ὅποιον κινεῖ ὁ ἄνεμος.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀλλ' ὁ-
 μως σιωπῶ. Πρὸς τί τὰ παράπονά μας.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Ἀ! Ἐάν οἱ εἰς Λονδῖνον
 φίλοι μας ἐγνώριζον ποῖον κίνδυνον διατρέ-
 χομεν!

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Οἱ εἰς τὸ Λονδῖνον φίλοι



(Φίλε μου, σῶσον τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλέως σου!)

Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΑΝΖΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΗΣ.

μας τὸ γνωρίζουσι καὶ φωνάζουν, εὖ Θεὸς
σώσῃ Ἐδουάρδον τοῦ Ἐθωράκου! »

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Ποῖος . . . Ἐλεῖνοι! . . .
Δὲν μᾶς ἀγαποῦν λοιπὸν πλέον; . . .

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Θὰ μᾶς ἀγαπήσωσιν ὅ-
ταν νικήσωμεν.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Οἱ λόγοι σου εἶναι θλιβεροί.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ὁ ὄχλος πρίγκηψ, προσ-
κολλᾶται εἰς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ὄχι εἰς τὸν
περιβεβλημένον τὸ ἀξίωμα. Μὴ λάθῃς τὰς
ὑποσχέσεις αὐτοῦ ὑπ' ὅψιν, ἐὰν πέπρωται
νὰ φέρῃς ποτὲ στέμμα. Ἡ ραδιουργία ἐγ-

κωμιάζει τοὺς βασιλεῖς, καὶ οἱ κόλακες ἐγείρουσιν τὸ κατ' αὐτῶν μῖσος, ἀλλ' ἡ ἀληθὴς ἀξία κρίπτεται καὶ αἱ ἀποσιωμέναι καρδίαι εἰσὶ σπάνιαι..

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Ἀλλὰ διὰ νὰ νικήσωμεν, ἀπαιτεῖται στρατός, ὅστις νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δικαιώματά μας· ἀφοῦ ὅμως οἱ φίλοι μᾶς ἐγκατέλειπον;

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ἀκουσον! Ὑπῆρχεν ἄλλοτε εἰς τινὰ τόπον ὀνομαζόμενον Γαλλίαν ἡγεμονίς τις, ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου· ὁ πατήρ τῆς ἡγεμονίδος ταύτης ἦτο πένης, ἀν καὶ κατήγετο ἐκ τῆς μεγαλειτέρας οἰκογενείας· βλέπων δὲ ὅτι ἡ θυγάτηρ του δὲν εἶχεν ἄλλην προῖκα ἢ τὸ κάλλος τῆς, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς καὶ τὴν ἀποστείλῃ εἰς ὅλας τὰς αὐλὰς, ἐλπίζων ὅτι μέγας τις πρίγκηψ θέλει ἐρασθῇ αὐτῆς. Ἀκούεις;...

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ (μετ' ἐνδιαφέροντος). Ἀκούω.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τοῦτο καὶ συνέβη. Ὁ βασιλεὺς γείτονος νήσου ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον ἐζήτησε τὴν ἡγεμονίδα εἰς γάμον. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπεδιδάχζετο διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ὅπου ὑπῆρχον αὐτῇ τοσοῦτον ἔρωτα καὶ τόσας ἐλπίδας, εἶδε συνωθούμενον πέριξ αὐτῆς πλῆθος ἵπποτων, οἵτινες ἤρχοντο αὐτῇ πᾶσαν εὐτυχίαν. «Βασίλισσα, ἔλεγον, αἱ καρδίαι μας σὲ ἀκολουθοῦν, καὶ τὰ ξίφη μας ἀνήκουσιν εἰς σέ».

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ (μετὰ χαρᾶς). Ἡ βασιλίσσα αὕτη.... ἦτο ἡ Μαργαρίτα τοῦ Ἀνζού!...

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Μάλιστα· καὶ οἱ ἱππότες ἐκεῖνοι εἶναι ὁ στρατός.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Καὶ αὐτός ὁ στρατός εἶναι ἡ νίκη. Ἀλλὰ τὸν βασιλέα θὰ τὸν ἀφήσωμεν μόνον ἐδῶ;

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Θὰ ἔλθωμεν νὰ τὸν ἐκδικήσωμεν καὶ νὰ τῷ ἀποδώσωμεν τὸ στέμμα.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Τί ἀργοποροῦμεν; ἄς ἀναχωρήσωμεν! Δὲν αἰσθάνομαι πλέον κούρασιν.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τέκνον, ἄς περιμένωμεν ἕως ὅτου ἡ αὐγὴ φέξῃ εἰς αὐτὰ τὰ ὄρη, ἢ ἕως ὅτου ὁ Θεὸς μᾶς πέμψῃ ὁδηγόν, ἄλλως

δυνάμεθα νὰ πέσωμεν ὑπὸ τοῦς σκληροὺς ὀδόντας τῶν πεινασμένων λύκων, οἵτινες μᾶς ζητοῦν.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ (ἀκροώμενον). Ἀκούω βήματα, σταθῆτε... Βλέπετε;... Δύω ἄνθρωποι... Ἀς φύγωμεν, μήτερ, ἄς φύγωμεν!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τί εἶδεχθεῖς μορφαί!

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Μᾶς παρατηροῦν!

ΒΙΛΛΑ. Βλέπεις τὴν ὠραίαν ἐκείνην γυναῖκα, ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὴν δρῦν;...

ΝΕΔ. Τὰ περιδέραιά της λάμπουσιν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός· εἶναι αὕτη, εἶναι ἡ βασίλισσα.

ΒΙΛΛΑ. Θὰ τὴν φονεύσωμεν, ἢ θὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν;

ΝΕΔ. Ἀς προφυλαχθῶμεν πρῶτον· (σύρει τὸ ἐγχειρίδιόν του).

ΒΙΛΛΑ. Πόσον δύναται νὰ ἀξίξῃ μία τοιαύτη σύλληψις;

ΝΕΔ. Στράφητι πρὸς αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ κλείσον πᾶσαν δίοδον πρὸς φυγὴν.

ΒΙΛΛΑ. Δὲν φεύγει, ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

ΝΕΔ. Προσοχή!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (Δύο βήματα μακρὰν τῶν ληστῶν καὶ δεικνύουσα εἰς τὸν Νέδ τὸν υἱὸν της, ὅστις συνωθεῖται πλησίον της). Φίλε μου, σῶσον τὸν υἱόν τοῦ βασιλέως σου!

ΝΕΔ. (ὀπισθοπορῶν). Ἐγώ!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (παρατηροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ). Σὺ αὐτός· οἱ βραχίονές σου εἶναι ἰσχυροί, ἐνῷ οὗτος μόλις ἵσταται· φέρε τον καὶ ὁδήγησέ με μακρὰν τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ Ἐβοράκου.

ΝΕΔ. Θὰ μὲ ἀκολουθήσητε σεῖς, Μεγαλειοτάτη! θὰ μὲ δώσητε αὐτὸ τὸ ὠραῖον παιδίον νὰ φέρω ἐπὶ τῶν βραχιόνων μου;

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ θὰ σὲ ἐμπιστευθῶ ἄνευ φόβου αὐτὸ τὸ ὠραῖον παιδίον, τὸ ὅποιον θὰ γίνῃ ἡμέραν τινὰ βασιλεὺς σου.

ΝΕΔ (ἀφίνων νὰ πέσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του). Μὲ ἀφοπλίσατε, Μεγαλειοτάτη χαρίεσσα καὶ εὐπίστε! Ὁ γηραιὸς Νέδ εἶναι ὑπὸ τοῦς εὐγενεῖς πόδας σου. (Κύπτει καὶ λαμβάνει τὸ παιδίον). Ἐλθετε, βασίλισσα! Σὺ, Βίλλ, προπορεύου καὶ ἐξομάλυνε τὴν ὁδόν.

ΒΙΛΛΑ (μυστικῶς). Ἀπατάσαι, Νέδ, τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἐδουάρδου εἶναι κατ' εὐθείαν.

ΝΕΑ. Δι' αὐτὸ, παιδίον, διευθύνομαι πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΚΑΛΛΙΠΡΟΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ.

ΛΟΓΙΑ.

Οἱ τὰς ὀφρῦς αἶροντες φιλόσοφοι ἡμῶν λέγουσιν, ὅτι ἡ ἀπομόνωσις ὁδηγεῖ τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἐφεύρεσιν. Συμβουλευόμεν λοιπὸν εἰς ἓνα αὐτῶν νὰ ἀπομονωθῇ· ποῦ νομίζετε; Ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς πλατείας τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν Παν ὤραν μ. μ. καὶ ἃς ἦνε βέβαιος ὅτι ἀρκετὰ μόνος θὰ ἦνε, μόνον ἔχων σύντροφον τὸν ἥλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Τότε ἴσως ἐφεύρη καὶ μέσον τι διὰ νὰ καταπαύσῃ ὁ κανορτὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἀφοῦ τὰ ὕδατα ὅλα τοῦ Ἰλισσοῦ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατορθώσωσι τοῦτο, καὶ οἱ δυστυχεῖς Ἀθηναῖοι ἐξακολουθοῦν σκονισμένοι βαδίζοντες, τὴν μύτην καὶ τὸ λαιμοδέτιον πρὸ πάντων πλήρη ἔχοντες τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ προϊόντος.

Γνωρίζετε τὸν Βλακίδην; Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς φίλος μου εἶχε καρδίαν εὐαίσθητον πολὺ, ἐν ἧρκει κέντημα εἰς τὴν ἀπαλὴν αὐτοῦ καρδίαν, διὰ νὰ πάλῃ ὡς ῥάκος κρεμώμενον ἵνα ξηρανθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου δονούμενον. Ἐν βλέμμα γυναικὸς ἐρρίπτεν αὐτὸν πολλάκις ἀσθενῇ, καὶ τὸ σκληρότερον πάντων, δὲν ἠδύνατο νὰ διασαλπίσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τὰ πάθη αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς ῥωμαντικῶν, εἶνε μεγάλη, φαίνεται, ἀνακούφισις. Καθ' ἑκάστην ὁ Βλακίδης προσέρχετο εἰς ἐμέ κραυγάζων· σῶσόν με, σῶσον! Τοῦτο δὲ συνέβαινε, διότι ἦτο δειλὸς πολὺ περὶ τὰς ἐρωτικάς του ἐπιχειρήσεις, γνωστὸν δὲ ὅτι, ἂν λείψῃ τὸ θάρρος ἐκ τοῦ ἐραστοῦ, μηδενίζεται αὐτὸς, τετέλεσται· πρέπει νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ κατάστιχον τῶν κλαυθιάριδων. Κατήντησεν ὁμοῦς ὁ Κ. Βλακίδης φορτικὸς καὶ θλιβερὸς, ὡς χρεοφειλέτης, ἢ ὡς σύγγραμμα τοῦ Larochefoucauld. Μάτην

ἔλεγον αὐτῷ: ἂν σημαίνει ἂν πάσχωμεν, μᾶς δοκιμάζει ὁ Θεὸς καὶ μᾶς προτοίμαζει τὸν παράδεισον· τὰ πάθη μας εἶνε ὅπως ἡ εἰσαγωγὴ τῆς Παπίσσης Ἰωάννας, ἥτις ξηρὰ διὰ τοὺς Κυρίους, προτοίμαζει αὐτοὺς διὰ τὰς μετὰ ταῦτα σελίδας, τὰς λαμπρὰς ἐκεῖνας, ὅπου δύνανται νὰ κυλιῶνται ἐντὸς τῆς θαλλούσης εὐφυίας, ὅπως θὰ κυλιώμεθα εἰς τὴν χλόην τοῦ παραδείσου. Τίποτε· ὁ Βλακίδης ἔκλαιε, διανοούμενος πάντοτε μέσον τι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του, πρὸς ἐξομολόγησιν δηλ. τοῦ ἐρωτὸς του καὶ μὴ εὐρίσκων. Περὶ ἐνὸς μόνου ἀντικειμένου καλῶς ἐσκέπτετο· ὅτι χειροτέρα ἀνοησία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἀπὸ τὸ νὰ γράψῃ τις ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν εἰς Κυρίαν, οὐδόλως προδιατεθειμένην, ἥτις ἴσως οὔτε σὲ εἶδε ποῦ, οὔτε σ' ἐγνώρισέ ποτε καὶ ἥτις, ἀπλῶς διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶνε ὡραία, ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ διακόψῃ τὴν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου λαμπροτέραν αὐτῆς Romanee, διὰ νὰ λάβῃ ἀνὰ χεῖρας βαρυτάτην ἐπιστολὴν, παρουσιαζομένην αὐτῇ, καὶ ν' ἀναγνώσῃ, ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ σου, ὅσα ποιηταὶς καὶ δολίοις ἔξεστι λέγειν καὶ γράφειν. Τοῦτο, οὔτε ὁ Βλακίδης αὐτὸς ἐνέκρινεν· ἀλλ' ἴσως δι' ἄλλον λόγον· διότι δὲν ἦτο ποιητὴς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συνθέσῃ, ὅσα συνείθισαν αἱ Κυρίαι ν' ἀναγινώσκωσι, καταφρονοῦσαι πλέον πᾶν ἄλλο εἶδος ἐρωτικοεπιστολογραφίας, ὅπως καὶ πολλοὶ ἀναγνώσται μας καταφρονοῦσι τὸν Ἰλισσὸν, διότι *συνείθισαν εἰς ξένων γλῶσσῶν περιοδικά*· ὁ δὲ Ἰλισσὸς, ἡ αὐτὰ πρέπει νὰ μεταφράζῃ, ἢ ἄλλως καταδικάζεται εἰς περιφρόνησιν, ἀπαραλλάκτως ὡς τὰ λαμπρότερα τῆς μόδας ἐνδύματα, τὰ ἀπορρίπτομενα παρὰ τῶν μεγάλων Κυριῶν, διότι ἔτυχεν νὰ φορέσῃ αὐτὰ καὶ μία σύζυγος ἀνθρώπου τινος περιωπῆς κατωτέρας. Τί νὰ γίνῃ; ἡ δημοσιογραφία ἡμῶν κατέστη ψωρῶν καὶ ξεγυμνώσης ἀρχαίους καὶ νεωτέρους συγγραφεῖς; Εἶσαι καλὸς δημοσιογράφος, ἀρθρογράφος, ποιητὴς καὶ φιλόλογος. Δὲν εἰςεύρεις; ἐμπαίζεσαι παρὰ τῶν εἰδότων, ὡς ἀνόητος, κουτὸς, ἀγράμματος κτλ. κτλ. (οὐφ!). Οὕτω καὶ ἐν διεφθαρμένῃ κοινωνίᾳ